

енергоінформаційним потоком Семантичної Всесенної, когда сначала личность субъективирует его в ходе процессов обучения и самообразования, а затем путем вхождения в коммуникационное взаимодействие с другими участниками культурно-исторического процесса создает коммуникационные каналы и наполняет их смыслами. Тем самым устраивает планетарный локализованный круговорот смыслов. Так возникает сетевая структура, которая находится в основе общества, и от которой происходит его название – сетевое общество.

Ключевые слова: смыслогенез, смысл, личность, ценностно-смысловая сфера, сетевое общество, коммуникация, структура, динамика, механизм.

Bekh Y. Smyslogenesi as a system-forming factor in the network society morphology.

The new architectonics of the planetary world appears during the mastery of the world community by the psychological sense-the flow of the Semantic Universe. Initially the average person subjectivates it in the process of learning and self-education, and then by communicating with other participants in the cultural-historical process, it creates communication channels and fills them with the meanings and thereby arranges the planetary localized circle of meanings. So there is a network structure that is at the heart of society and from which its name comes from the network society.

Keywords: smyslogenesi, semantics, personality, value-semantic sphere, network society, communication, structure, dynamics, mechanism.

Жень Цзя

**ГЕНЕЗИС ЯВИЩА ПЛАНЕТАРНОЇ ОСОБИСТОСТІ У
КОНТЕКСТІ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО ПІДХОДУ**

У статті розглянуто проблему породження образу людини інформаційної доби, який би мав інтегративний характер і обслуговував освітні та виховні практики Сходу і Заходу; наведено пропозиції дослідників Людини майбутньої доби; обґрунтовується ідея Планетарної особистості як така, що обумовлена «духом епохи» (тобто новими обставинами планетарного життя) та органічно продовжує людський рід, який не зникає, а лише трансформується у нову якість.

Ключові слова: особистість, Планетарна людина, цивілізація, підстава, умови, генезис, Планетарна особистість, образ, ідеал.

Постановка проблеми. Життя доводить, що кожна цивілізація, що мала місце у еволюції планетарного соціального світу вибудовувала свою людину, виходячи зі змісту «духу епохи» для розробки та

обслуговування якісно нових засобів і способу виробництва. Не виключенням тут є й настання інформаційної доби, адже ця доба також потребує формування нової людини.

При цьому вивчаючи генезис нової людини XXI століття потрібно виходити з того, що вона, як будь-яке соціальне явище, детермінується двома чинниками: підставою та умовами. При цьому підстава породжує зміст нової якості особистості людини, яка є відносно самостійним агентом планетарного еволюційного процесу, а зовнішні умови соціального буття квантують його у специфічну форму, що дістала у нас назву Планетарна особистість.

Інакше кажучи, це означатиме, що сама проблема виникає за рахунок руху підстави, а масштаб і специфіка форми проблеми – за рахунок умов, що склались на певний момент і у певному місці. Проблема виглядає напрочуд простою: нове суспільство потребує нової людини.

Аналіз досліджень і публікацій. Нова доба системно охопила увесь планетарний світ, і тому проблема пошуку ідеалу людини XXI століття характерна для філософів і педагогів усього світу. Відомо, що значний вклад у розуміння людини зроблено китайськими філософськими школами. Маються на увазі праці філософів школи Конфуція: Конфуцій (Кун Фу Цзи, 551-479 рр. до н.е.), Мен-цзи (372-289 рр. до н.е.), Сюнь-цзи (III ст. до н.е.), Ван Ян-міна (Ван Шоу-жєня, 1472-1529), Лу Цзю-юань (Лу Сян-шань, 1139-1193); школи моїстів – Мо-цзи; школи легістів – Цзи-Чан (6 ст. до н.е.), Шан-Ян (390-338 рр. до н.е.), Хань Фей-цзи (280-233 рр. до н.е.); школи даосизму – Лао-цзи (6-5 ст. до н.е.), Ян Чжу (кін. 5 – поч. 4 ст. до н.е.), Чжуан Цзи (369-286 рр. до н.е.); представників філософських течій Середньовіччя: Лю Цзунчжоу (1578-1645), Сунь Ятсєна (1866-1925), Янь Юань (Сичжай, 1635-1704), Лян Цичао (1873-1929), Тань Ситун (1865-1898), Янь Фу (1854-1921); Нового часу: Ху Ши (1891-1962), Чжан Лівєнь (нар. у 1935 р.), Мао Цзєдун (1893-1976), Джао Цзунь, Ян Бо (нар. у 1960), Чжоу Женгуан та ін.

Особливу увагу важливо звернути на канонізовані трактати Конфуція («Лунь-юй»), Лао-цзи («Дао-де цзін»), книги Його Святійшества Далай-лами («Путь к жизни, полной смысла», «Дхарма», та ін.). Специфіку спільної культурної взаємодії між країнами Європи і Китаєм, що є важливим для розуміння кроскультурних перетворень сучасності, системно розкриті в працях Ши Вей Жєнь, Фєн Юлєня, Ян Кунжу, Ся Юцзиня, Су Гуан-хуна і Ю Бяня, окремі елементи і процеси висвітлені в доробках Ван Минхе, Фань Вєнь-Лєня, Ян Иньяю, Ян Міна та ін.

На європейському небосхилі важливо звернутися до праць класиків філософської думки. Мова йде про безсмертні праці про людину Демокрита, Епікура, Лукреція Кара, Сократа, Протогора, Платона, Аристотеля, Плотіна, Аврелія Августина Блаженного, Ансельма Кантеберійського, Дунса Скотта, Вільяма Оккама, Миколи Кузанського, Френсіса Бекона, Рене Декарта, Томаса Гоббса, Джона Локка, Девіда Юма, Джона Берклі, Бенедикта Спінози, Блеза Паскаля, Шарля Луї де Монтеск'є, Франсуа Вольтера, Жан Жака Руссо, Жульєна Ламетрі, Дені Дідро, Поля Гольбаха, Клода Гельвеція, Людвіга Фюєрбаха, Іммануїла Канта, Георга Гегеля, Вільгельма Шеллінга, Йогана Готліба, Йогана Фіхте, Фрідріха Шеллінга, Артура Шопенгауера, Огюста Конта, Сьєрена К'єркегора, Фрідріха Ніцше, Анрі Бергсона, Вільгельма Дільтея, Георга Зіммеля, Освальда Шпенглера, Карла Маркса, Фрідріха Енгельса, Джосаї Ройса, Бенедетто Кроче, Жанна Іпполіта, Макса Горкгаймера, Теодора Адорно, Юргена Габермаса, Дьєрда Лукача, Антоніо Грамші, Сергія Соловйова, Петра Флоренського, Миколи Бердяєва, Льва Шестова, Василя Розанова, Семена Франка, Костянтина Цюлковського, Олександра Чижевського, Володимира Вернадського, Тейяра де Шардена, Томаса Куна, Имре Лакатоса, Карла Поппера, Клода Леві-Строса, Жака Лакана, Мішеля Фуко, Жака Дерріди, Жіля Дельоза, Жана Бодрійєра, Жана-Франсуа Ліотара, Ганса Гадамера, Карла Отто Апеля, Поля Рікьора, Вільгельма Райха, Герберта Маркузе, Ернста Блоха, Луї Альтюссера, Джеральда Коена, Зигмунда Фрейда, Карла-Гюстава Юнга, Еріха Фромма, Мартіна Гайдеггера, Карла Ясперса, Жана-Поля Сартра, Альбера Камю, Габрієля Марселя, Моріса Мерло-Понті, Хосе Ортега-і-Гассета, Ніколо Аббаньяно, Мартіна Бубера, Мирослава Поповича, Володимира Шинкарука та ін.

Мета статті полягає у обґрунтуванні ідеї людини XXI століття, яка б була валідною у горизонті інформаційної доби як для Сходу, так і Заходу.

Виклад основного матеріалу. Образ людини знаходить своє віддзеркалення, як відомо, у працях дослідників Сходу і Заходу, але з різних світоглядних позицій. Матеріалістична традиція, що притаманна європейському світогляду, тобто культивується на Заході, зумовила формування соціологічної (іншими словами, цивілізаційною) і культурологічної парадигм, ідеалістична традиція, що культивується на Сході, у тому числі поширена в Китаї, асоціюється за сучасними уявленнями з релігійною парадигмою і космізмом. Ці протилежні світоглядні парадигми відрізняються передусім тим, що мають різну

«пізнавальну оптику», виділяють різні сфери життєдіяльності і різну проблематику становлення людини у горизонті інформаційної доби.

Якщо звернутись до наявної літератури, що віддзеркалює діагностування майбутнього образу планетарної людини, то тут пропозицій можна побачити достатньо багато. З одного боку, це праці В. Буданова – «квантово-синергетична антропологія», А. Госвами – «самоусвідомлювальний Всесвіт», А. Мінделла – «квантовий розум», К. Цюлковського – «променисте людство», що отримали подальший розвій у працях Д. Бека – «спірально динаміка», Д. Бома – «холономний підхід», К. Уїлбера – «інтегральний підхід», Б. Величовського – «еволюція свідомості», Д. Деннета – «інтелектуальний розвиток», Ф. Ніцше – «Надлюдина», Д. Рісмана – «Людина одинока», А. Камю – «Людина бунтуюча», К. Маркса – «Людина – представник класу», Г. Ортега-і-Гассет – «Людина маси», Н. Еліаса – «Людина замкнена», Е. Фромма – «Людина споживаюча», Ю. Левади – «Лукава людина». В. Ядова – «Загублена людина», Ж. Тощенко – «Парадоксальна людина» і «Людина – кентавр», В. Шубкіна – «Катастрофічна людина», С. Хорунжого – «Постлюдина», В. Беха – «Планетарна особистість», І. Девтерова – «Інтермен», Н. Маслової, О. Сташкевич – «Ноосферна особистість» та інших дослідників.

При цьому на початку ХХІ століття є очевидними дві взаємовиключні тенденції в оцінках дослідниками майбуття людини *homo sapiens*: одна цих оцінок містить песимістичну перспективу для планетарного людства, а інша, навпаки, через призму сингулярності має оптимістичну перспективу. Суть першої полягає у тому, що планетарне людство рухається у бік занепаду, а інша стверджує, що планетарна спільнота набирає силу і здатна сингулярним стрибком вийти за межі планетарної системи і засилити Близній космос. На цій підставі «ми неминуче повинні перейти до обговорення проблем еволюції внутрішнього світу людини. Знайти способи такої дії на нього, щоб внутрішній світ людини перетворився на його основну цінність. Ось тут і лежить ключ до самої людини – збереження виду *homo sapiens* на планеті» [6, 131].

Тож на початку ХХІ століття усе «драматично, співпало, сконцентрувалося в людині – цій ледве помітній в масштабах Всесвіту антропокосмічній точці» [4, 59]. Це означає, що має бути побудованим новий цивілізаційний ідеал, або образ, суб'єкта культурно-історичного процесу, що породжується під натиском просторової глобалізації, інтенсивної інформатизації і соціальної комунікації планетарної

спільноти, оскільки він веде до породження нової якості життя і життєустрою планетарної людини.

Але ми відносимо себе до оптимістів, а тому маємо обрати і обґрунтувати ідею, яка б, з одного боку, була обумовлена «духом епохи», тобто новими обставинами планетарного життя, а з іншого – органічно продовжувала б людський рід, який не зникає, а лише трансформується у нову якість.

Якщо узагальнити, то на сьогодні зміни «духу епохи» полягають у наступному: по-перше, цивілізаційний підхід системно висвітлює міжцивілізаційний зсув у який потрапила планетарна спільнота, оскільки здійснюється спонтанний стрибок від техногенної до інформаційної цивілізації; по-друге, організаційна матриця планетарного життєустрою перебудовується від «ячеїстого» типу до мережевого порядку і на цій основі відбувається становлення планетарного соціального організму у якому особистість відіграє системоутворювальну і рушійну силу; по-третє, у життєдіяльності людини відбувається вихід на перший план соціальної складової, тобто особистісних властивостей, а на боці суспільства спостерігається випереджальним розвитком духовного виробництва на основі цифрової економіки; по-четверте, випереджальний розвиток інформаційного суспільства обумовлює не тільки і не стільки семантику спілкування людей між собою, значно розширює соціальну комунікацію і соціальну взаємодію людей між собою, а й викликає переструктурування нейронних мереж у мозку людини, значно змінює глибину і механізм мислення молодого покоління; по-п'яте, вихід на перший план розвиток духовної складової планетарної спільноти породжує низку метаморфоз інтелектуального порядку, що потребують філософського осмислення і теоретичного пояснення, наприклад, появу віртуальної особистості і віртуальних, тобто безтілесних структур, кіборгів і клонів людини, електронної особистості, визнання роботів повноправними громадянами реальних країн та багато інших інновацій нової епохи.

Тепер звернемося до підстави для того, щоб знайти образ нової людини, спираючись на стан сучасної планетарної спільноти у ході її еволюційної зміни у цивілізаційному вимірі. Його розкрито, на нашу думку, у праці В. Беха і Ю. Бех «На порозі сингулярності: планетарна спільнота у вирі Всесвіту» [1]. Їх ідея полягає у тому, що еволюцію планетарного світу забезпечує людина, яка здатна опанувати смислогенез. І в міру того, яким матеріалом духовного світу вона здатна оперувати, вона піднімає планетарну спільноту по цивілізаційних щаблях еволюції. Це принциповий висновок, на якому

тримається уся наша концептуальна база. Саме по шаблях смислогенезу світова спільнота піднімається у Всесвіт.

Перехід біосфери в ноосферу, як підкреслював В. Вернадський, «не може бути зупинений людською історією», адже «він підготовлений сотнями тисяч поколінь і не може бути змінений «випадковостями» людської історії».

Аналогічні погляди відстоював і П. Тейяр де Шарден. На його думку, людина в процесі ноогенезу приймає на себе подвійну функцію: реалізує себе, з одного боку, як «мислячий центр перспективи», «центр конструювання Універсуму», з іншого – як «вісь і вершина еволюції», як суб'єкт «спрямованого розвитку»[8, 37, 40]. Саме на цьому базується логіка ноостичного олюднення природи. «Ноосфера, – пише вчений, – прагне стати однією замкнутою системою», в якій «Земля не тільки покривається міриадами крупинок думки, але огортається єдиної мислячої оболонкою, що утворює функціонально одну велику крупинку думки в космічному масштабі» [8, 258].

Тож культурно-історичний розвиток планетарної спільноти проходить декілька етапів, що детермінуються і пояснюються здатністю планетарної людини засвоювати ланцюг перетворень змісту Семантичного Всесвіту по лінії «архетипи – емпіричне знання – наукове знання – інформація – смисли – чистий космічний розум». Цей ланцюг обумовлює, на нашу думку мейнстрим саморозгортання планетарного людства.

«Маючи такі переходи, ми повинні розглянути їх як алгоритм саморозгортання організаційної єдності смислогенезу, суб'єктивованого і об'єктивованого соціального світу, оскільки предметом істинного соціального знання і критерієм його справжньої науковості є загальні процеси і явища, що повторюються. Звідси – обов'язкова риса класичних концептуальних побудов – виокремлення необхідної стадіальності або етапності загального історичного розвитку планетарної спільноти. Основа виокремлення таких стадій і етапів – відтворення еволюційної матриці, що повторюється, в умовах, що розрізняються» [1, 54].

Вихід людської особистості за власні межі та межі планетарного розвитку завдяки смислогенезу для нас є принциповими, оскільки завдяки саме йому ми розкриваємо саморозгортання людини за алгоритмом: пралюдина – індивід – особистість людини – Планетарне людство як особистість – Ноосферна особистість – Променисте людство (К. Ціолковський)» [7].

Далі вони подають етапність у саморозгортанні планетарної спільноти (див. таблицю 1).

Таблиця 1

Етапи саморозгортання планетарної спільноти (за В. Бехом і Ю. Бех)

	Перший етап	Другий етап	Третій етап	Четвертий етап	П'ятий етап	Шостий етап
Смисло-генез	Архетипи	Емпіричне знання	Наукове знання	Інформація	Смисли	Космічний розум
Вид людини	Пралюдина	Біологічна людина	Особистість людини	Планетарна особистість	Ноосферна особистість	Промислене людство
Вид цивілізації	Працивілізація	Аграрна	Технічна	Інформаційна	Інтелектуальна	Космічна

Для нас розглядати у якості нової людини ХХІ століття ідею Планетарної особистості, що подана у цій таблиці, є надто привабливою і практичною з декількох міркувань, а саме: по-перше, її поява у ланцюгу перетворень людського роду виглядає логічним; по-друге, її породження викликано змінами у суспільстві з породженням відповідно іншого його типу; по-третє, її взаємодія з новим типом суспільства породжує новий тип цивілізації; по-четверте, зсув у структурі особистості людини на цьому етапі на соціальну складову виглядає, на нашу думку, цілком логічним; по-п'яте, стадія до неї і стадія після неї цілком реальні і не викликають у нас ніякого непорозуміння.

А. Гальчинський домальовує загальну картину саморозгортання homo sapiens і веде мову про антропологічну парадигму глобалізації [3]. Він пише: «Грунтуючись на теорії Маркса, ми розмежуємо таким чином дві лінії глобалізаційного процесу. Виділяємо, з одного боку, глобалізацію, основою якої виступають суто економічні детермінанти – поглиблення міжнародного поділу праці, інтернаціоналізація світових ринків капіталу, товарів і робочої сили, і з іншого – глобалізацію людини, формування на відповідній основі «планетарної форми духовного багатства людської особистості», «багатства глобального спілкування». «Справжнє духовне багатство індивіда, – читаємо в «Немецкой идеологии», – цілком залежить від багатства його дійсних (глобальних – А. Г.) відносин»; «при цьому звільнення кожного окремого індивіда здійсниться в тій же самій мірі, в якій

історія повністю перетвориться у всесвітню історію». Звідси перший історичний акт глобалізації – конституювання природи індивіда, багатства його особистості; «всесвітньо-історичне існування індивідів означає таке їх існування, яке безпосередньо пов'язано зі всесвітньою історією» [5, 36]. Остання фраза украй важлива, оскільки вона підтверджує нашу позицію об'єктивності вибору виду суб'єкта культурно-історичного процесу як ідеалу інформаційної доби.

У цих теоретичних положеннях К. Маркса і Ф. Енгельса «визначено сутність антропологічної глобалізації. Її логіка повинна бути для нас зрозумілою: багатство людської особистості, індивідуальність кожного з нас формуються соціальним середовищем наших спілкувань, простором комунікацій, параметрами інтелектуального обміну. Відповідно, логічним фундаментом глобалізованої особистості є планетарне людство в його сучасному визначенні – людство як планетарне суспільство.

Методологічно в цій позиції розмежовуються поняття «людство як сумативна цілісність» і «людство в своїй системній цілісності». Антропологічна глобалізація – це рух від першого визначення до другого, від сумативної до системно-цілісної спільності людства. Основою планетарного суспільства, на фундаменті якого формується планетарна особистість, є людська спільність у своїй системній цілісності» [3, 314].

Утвердження людства в його цілісності, за В. Вернадським, означає переломний момент у розвитку планети, початок нової епохи людства, його історії. Тільки досягнувши відповідного стану, людство в своєму цілісному вимірі стає реальним суб'єктом затвердження ноосфери як «мислячого пласта біосфери». «Створення ноосфери з біосфери, – пише В. Вернадський, – ... вимагає прояви людства як єдиного цілого. Це його неминуча передумова. Це нова стадія в історії Планети, яка не можна порівняти з минулим» [2, 261-262].

Планетарне суспільство формує механізми органічного поєднання індивідуального і цілісного в структурі особистості. У людини немає майбутнього за межами цієї цілісності – асоціації «власного еґо з тим, що являє собою ціле» (Тейяр де Шарден). Таким цілим є гармонізована спільність людства. Звідси планетарне суспільство виступає як інструмент метасінтезу, планетаризації людини, формування на глобальному рівні «конвергентної особистості» і відповідної легалізації загальнолюдського «Ми». Перш за все ці перетворення утворюють основну вісь антропологічної глобалізації суспільства [3, 315].

Планетарному людству притаманний зворотний зв'язок, на основі якого воно проявляє адаптивні властивості до зміни «духу епох». Саме в цьому сенсі Тейяр де Шарден розглядав людство в його цілісності як саморефлексивний феномен. Йдеться, зазначав французький мислитель, про «колективний потік рефлексії», «рефлексивності, що охоплює все людство», про людство як живий організм зі «своюю нервовою системою, своїми сприймаючими центрами, своєю пам'яттю» [8, 185, 259].

Тут йдеться про визначення поняття «людство в своїй системній цілісності», тобто «як живого організму, якому притаманні: а) функція загального сприйняття (впізнання) внутрішніх і зовнішніх впливів; б) можливість колективного реагування на відповідні дії; в) можливість самонавчання; г) схильність до солідарної відповідальності і до колективного самозахисту» [3, 317].

У кінцевому підсумку людська історія на основі вище наведеного нами ланцюга саморозгортання планетарного розуму виглядає як поетапна еволюція ноогонічного процесу – незворотною самоідентифікації глобального інтелекту, основою якого є формування планетарного (цивілізаційного) Розуму, «Божественного Розуму Планети», за словами С. Булгакова. Людство у своїй системній цілісності є носієм цього Розуму.

Отже, важливо усвідомлювати і те, що людство в своїй цілісності – це продукт природного самовдосконалення людської особистості, її соціалізації, переходу свідомості людини на якісно новий щабель еволюції – на рівень глобалізації його інтелекту [3, 318]. При цьому спостерігається кардинальний зсув у співвідношенні тіла і духу в бік останнього. Фактично, розум починає виходити за межі тілесної капсули і починає опановувати віртуальні структури і самостійне буття за межами живої людини. Фантастика, яку треба усвідомити. Це означає, що ми маємо справу з логічно пов'язаною низкою саморозгортання геологічної сили – Космічного Розуму, який видозмінює навіть носіїв планетарного розуму, що складається з наступних ланок: елементарний розум індивіда – розум біологічної людини – соціальний розум особистості – Планетарний колективний розум, посилений штучним інтелектом – безтілесний розум (ноосфера) – чистий розум (Абсолют, Абсолютна ідея, Абсолютний Дух, чистий Розум).

Висновки, що впливають з вищенаведеного матеріалу, полягають, на нашу думку, у наступному:

– ідея Планетарної особистості як ідеалу людини XXI століття, викликана до життя підйомом «духу епохи» на якісно новий рівень,

оскільки кожен «дух епохи» створював собі певний тип особистості, яка забезпечувала його самореалізацію і її подальше саморозгортання;

– сучасна філософська і наукова думка очевидно запізнюється з вивченням ідеї Планетарної особистості і змінами у її життєустрої з переходом ідеї у стан ідеалу людини ХХІ століття.

– помічена динаміка зміни ідеалу людини залежно від «духу епохи», наприклад: у Античності – фізично досконалої людини і громадянина, у Середньовіччі – до правителя, керівника держави, у техногенній цивілізації – вправний працівник, а на сьогодні це універсальна креативна особистість, громадянин світу;

– визрівання планетарного соціального організму, що обумовлено процесами глобалізації і інформатизації призводить до онтологічної, інформаційної і організаційної, мовної єдності, з'являється і утримується, стабілізується завдяки породженню якісно нового суб'єкта культурно-історичного процесу – Планетарної особистості;

– інформаційний характер майбутнього суспільства активізує соціальну складову особистості людини, вона виходить на перший план та стає співрозмірною організації складовій життєустрою планетарної спільноти;

– планетарна особистість, вимушено відповідаючи на вимоги становлення планетарного соціального цілого, має забезпечити одночасно становлення фундаментальної науки, Глобальної освіти, Планетарного виховання, геокультури, Світового ринку, Світового суспільства знань, Світової держави, Світового громадянського суспільства як засобів власної реновації, тобто породження, творення і відтворення власного буття.

Таким чином, ми теоретично довели, що на етапі інформаційної цивілізації провідною стає Планетарна особистість, що породжується атрибутивною потребою морфології планетарного соціального організму і тому виходить у феноменальний світ з ноуменального у формі ідеї, що має стати ідеалом і пройти увесь шлях, що притаманний їй згідно природи явища.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Бех В. П., Бех Ю. В.* На порозі сингулярності: планетарна спільнота у вирі Всесвіту: монографія. – К.: «МП Леся», 2014. – 220 с.
2. *Вернадский В. И.* Биосфера и ноосфера / Предисловие Р. К. Баландина. – М.: Айрис-пресс, 2004. – 576 с.
3. *Гальчинський А. С.* Маркс и современный мир. Гуманистическая доминанта. – К.: Лыбидь, 2015. – 328 с. – 314.

4. *Коган Л.А.* Закон сохранения Бытия // Вопросы философии, 2001. – № 4. – С. 59-69.
5. *Маркс К.* Немецкая идеология // Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. – М. : Государственное издательство политической литературы, 1955. – Т. 3. – С. 7-544.
6. *Маслова Н. В.* Научно-теоретические основы познания и методология ноосферного образования // Три ключа. Педагогический вестник. Выпуск третий. – М.: Издательский дом Ш. Амонашвили, 1999. – С. 131-141.
7. *Сташкевич О. О.* Генеалогія інтелектуальної цивілізації : монографія / за науковою ред. Ю.В. Бех. – К. : «МП Леся», 2016. – 180 с.
8. *Тейяр де Шарден П.* Феномен человека / предисл. Роже Гароди; пер. с фр. Н. А. Садовского. – М. : Прогресс, 1965. – 296 с.

Жень Цзя. Генезис явления планетарной личности в контексте цивилизационного подхода.

В статье рассматривается проблема порождения образа Человека информационной эпохи, который должен был бы иметь интегративный характер и удовлетворять бы образовательные и воспитательные практики Востока и Запада. Приводятся многочисленные предложения исследователей Человека будущего времени и обосновывается идея Планетарной личности как такой, которая обусловлена «духом эпохи», то есть новыми обстоятельствами планетарной жизни, а также органически продолжает родословную человечества, поскольку род человеческий не исчезает, а только трансформируется в новое качество.

Ключевые слова: личность, Планетарный человек, цивилизация, основание, условия, генезис, Планетарная личность, образ, идеал.

Zhen Jia. The genesis of the planetary personality in the context of the civilization approach.

The article deals with the problem of generating a person's image of the information age, which would have an integrative character and served educational and bringing-up practices of the East and West; the numerical proposals of human researchers of the future are presented and the idea of the Planetary personality is justified as the result of the «spirit of the epoch», that is, the new circumstances of the planetary life, and on the other - organically continues the genealogy of the human race, since the human race does not disappear, but only transforms into a new quality.

Key words: personality, Planetary individual, civilization, basis, conditions, genesis, Planetary personality, image, ideal.